

Jeg, en kvinde, kan udrette hvad som helst

En indisk TV-serie lanceret af en NGO, og baseret på feltarbejde i landsbyerne, er blevet verdens mest sete, med et publikum på over 400 millioner mennesker. "Jeg, en kvinde, kan udrette hvad som helst" handler om en kvindelig mønsterbryder, der går til kamp mod hustruvold, syreangreb og kønsselektive aborter. Seriens succes vidner om grundlæggende forandringer i Indien.

Scenen sættes hurtigt i første afsnit. Vi befinder os i landsbyen Pratappur og introduceres til familien Mathur: Patriarken, en pensioneret professor, læser aviser dagen lang. Den gode mor pudser bronzekander og er mild og god. Den barske tante Vimla hakker løg og er frygtet af alle, undtagen af lillesøster Preetha, der har kurs mod universitetet. Endelig har vi den tyranniske søn og den kuede svigerdatter – fast inventar i de fleste indiske film.

Det er hér dramaet starter. Svigerdatteren har låst sin mands smøge ind i et skab og nægter at give ham nøglen. Manden bliver truende, børnene græder og konen bøjer sig. Herefter klipper vi over til et helt andet univers: Mumbai, hvor storesøster Sneha shopper rundt i et indkøbscenter, mens hendes mand halser efter med favnen fuld af pakker. Det er Sneha, som er seriens heltinde og hovedperson.

En kvinde ser rødt

Sneha arbejder som læge på et smart hospital i storbyen, men vender tilbage til Pratappur, da hendes svigerinde dør under en abort i tredje trimester. Hun bar rundt på en datter som hendes mand ønskede fjernet. Sneha forlader sin lukrative praksis, bliver landsbylæge, og kommer i nærkontakt med patriarkatet og den barske virkelighed, som mange indiske

kvinder lever under på landet. Sneha går til kamp for udvikling og oplysning.

Første sæson af serien *Main Kuch Bhi Kar Sakti Hoon* blev lanceret i 2014, uden de store forventninger. Serien var egentlig tænkt som folkeoplysning med tilhørende hotline, og producenterne forventede 250 opkald om dagen. Men i løbet af den første time fik de 7.000 opkald og efter to timer brød linjen sammen. I løbet af første sæson ringede 1.4 millioner indere ind med spørgsmål og feedback. Serien havde tydeligvis ramt en nerve i befolkningen, og har siden gået sin sejrsgang. Den er blevet oversat til 13 indiske sprog, sendes i primetime over hele landet og har givet det gamle statsmonopol Doordashan en uvant føring på seertal. Senest er den blevet omdannet til et radiospil.

TV-pædagogik

Folkeoplysningen synes at bære frugt. I løbet af første sæson steg andelen af kvindelige seere, der mente at tidlige ægteskaber var livstruende for de berørte kvinder og deres børn, fra 25 % til 40 %. Hos mændene, steg andelen fra 2 % til 30 %. Tilsvarende faldt andelen af seere, som mente at det var i orden at tæve kvinder, der var mistænkt utroskab, med 30 % blandt kvinder og 22 % blandt mænd.

Men udviklingen kan næppe tilskrives TV-serien alene. De positive tendenser udspringer af årtiers forbedringer af kvinders kår, ansporet af statslige programmer og tusindvis af NGO'ers møjsommelige arbejde. Indiske kvinder er sundere, bedre uddannet og mere økonomisk uafhængige end nogensinde før, en udvikling som dokumenteres med al tydelighed i den store NFHS-analyse, hvis landsdækkende resultater blev offentliggjort den 1. marts 2017 (se også indlæg fra januar 2016, [En lille stille rapport med stor betydning](#), hvor de første resultater blev offentliggjort).

Det lange seje træk

På 10 år, fra 2006 til 2016, er andelen af kvinder, som kan læse og skrive steget fra 55 % til 68 %, mens andelen, som gifter sig før deres 18-år er faldet fra 47 % til 27 % – en markant udvikling, som dog også vidner om et graverende dårligt udgangspunkt. Resultatet er et fald i den gennemsnitlige fødselsrate fra 2,7 til 2,2 børn per kvinde (og yderligere ned fra 4 børn i 1990).

Også kvindesagsgrupper fører sig frem med større selvsikkerhed. I april 2016 fik en gruppe kvindelige aktivister rettens ord for, at de nu måtte betræde de helligste områder i en række hinduistiske templer, der før havde været lukket land for kvinder. For et par uger siden afsluttede den Indiens højesteret en høring, der kan ende med en afskaffelse af sharia-baseret familieret, som mange af Indiens muslimske kvinder stadig er underkastet (se indlæg: [Jeg vil skilles. Jeg vil skilles. Jeg vil skilles](#)). Endelig får voldtægter og kvindemishandling mere omtale i medierne, og historierne skaber større harme end nogensinde før.

Tabuer står for fald, og andre hænger ved

TV-serien skal derfor ses i forhold til en større tendens, som den selv bidrager positivt til. I flere landsbyer er der opstået SNEHA-klubber, hvor kvinder mødes og diskuterer uddannelse, sundhed og hustruvold, og i februar 2017 lancerede det indiske sundhedsministerium en kampagne for seksualoplysning af landsbyens unge – i samme ånd, og med samme metoder, som vores heltinde Sneha gjorde det i landsbyen Pratappur.

Samtidig sætter TV-serien nye standarder for, hvad der kan tales om på TV. Indien er generelt tynget af konservatisme og seksuel blufærdighed, men Sneha holder sig ikke tilbage: Hendes patienter – og dermed 400 millioner indere – bliver belært om kondomer, menstruation og onani. I det lys kan serien ses som et pejlemærke for tidens tabuer. Nogen står for fald, andre bliver hængende. Homoseksualitet og sex før

ægteskab er stadig tys-tys på lægekantoret. Men hvem ved... måske kommer det i en senere sæson.

Se også indslag på:

06.06.2017: [P1 Morgen](#)

02.06.2017: [Radio 24-syv](#)